

Nei Torrell Camps

UNA VISIÓ DE L'OFERTA CULTURAL TARRAGONINA

La temporada 2004-2005 l'associació cultural Anima't commemorarà deu anys d'existència. L'associació va néixer amb l'objectiu d'assolir algunes fites que aleshores ens semblaven indispensables i una mica utòpiques –també cal dir-ho– per a la ciutat de Tarragona. Cercàvem transformar l'oferta cultural d'aquesta ciutat, tradicionalment adormida i insípida, culturalment parlant. Volíem –i volem– una Tarragona del temps que li toca viure i que ens toca viure com a ciutat oberta al Mediterrani, dins d'Europa i a cent quilòmetres de Barcelona, universitària, capital de província, etc. Ni més ni menys que posar la ciutat al mapa cultural del sud d'Europa. És a dir, posar en joc els elements que fan del Camp de Tarragona un lloc envejable per viure-hi i dotar-lo d'una oferta cultural adequada, dins de l'escena que a nosaltres ens interessa: la de base i emergent i independent.

Vam començar en un temps, prou proper encara, en què no hi havia cap sala de concerts on es pogués veure i sentir habitualment música en viu. Ara n'hi ha cinc!, i hi programem de forma estable tot tipus de música i de músics (Sala Golfus, Sala Zero, Groove Bar, La Vaqueria i El Cau). Tarragona és dins dels circuits més importants (Artistes en Ruta, ACIC, Circuit Català de Sales, Circuit Ressonans Jazz, Hipersons, Mestival, etc.) i molts artistes volen presentar els seus treballs a Tarragona, assumint els riscos econòmics que això comporta.

Tampoc no hi havia teatres de petit format i els cinemes comercials iniciaven la llarga agonia que els ha conduït a les àrees comercials, els nous centres de consum cultural del segle XXI. Tanmateix, en aquests moments el Camp de Tarragona potser deu tenir la millor oferta de cinema de la història, i no només per la qualitat, quantitat i diversitat, sinó perquè el públic del Camp pot seguir l'actualitat mundial –i, tal com indica la paraula, ens referim a tot el món, i no només a la de l'altre costat de l'Atlàntic– com no passa amb cap altre sector cultural. I

no tan sols això, la ciutat té dos festivals cinematogràfics (REC i Incurt, als quals se sumen els de la Selva del Camp, Cambrils i Reus) i hi ha bars que en la seva oferta inclouen el cinema d'autor i el clàssic.

Pel que fa a les arts escèniques enguany la Sala Trono engegarà la segona temporada. La Sala Trono gestionada pel Col·lectiu de Teatre Necessari Trono Villegas és el primer teatre de petit format –unes cinquanta cadires– que ha obert les portes amb una programació estable. Un fet totalment nou dins de l'oferta cultural del Camp i que ve a demostrar que el teatre és viu. Segurament és l'esdeveniment més important en la història del teatre tarragoní dels darrers anys juntament amb la tenacitat del Grup de Teatre Atenea.

Les infraestructures teatrals han millorat arreu del país, però potser la creació teatral s'ha esmorteït una mica. Hi ha teatre públic, treballadors de teatre públic i, sembla, que poca cosa més. La Sala Trono aposta per una escena soterrada que sembla que no existeix i que com sempre amaga l'esperit renovador de la creació teatral i artística en general. Però no només això, la sala ha aconseguit autofinçar una programació d'alt risc.

Després d'aquesta petita panoràmica a vol d'ocell, descobrim que bona part d'allò que imaginàvem s'ha fet realitat i n'hem d'estar satisfets i orgullosos. A hores d'ara, poques ciutats de dimensions similars a l'Estat i fins i tot més grans, tenen una oferta cultural, dins del segment de l'escena que ens ocupa, comparable. Només cal llegir les agendes dels diaris estatals per comprovar-ho. L'oferta cultural a la qual ens referim és la que té dos adjectius: internacional (sense perdre els referents territorials) i contemporània (sense perdre els referents temporals).

Durant aquests anys, quantitativament parlant, l'exhibició ha crescut moltíssim. Una persona aficionada al cinema pot triar entre més de quaranta sales de projecció al Camp de Tarragona, impressionant! És fàcil

triar cada setmana entre una obra de teatre o quatre concerts. Aquesta oferta aclaparadora fa que cada dia el públic tingui més feina a destriar el que li interessa de l'oferta existent i que els programadors hagin de ser més imaginatius. Resumint, la situació és saludable.

Per altra banda, hem passat d'una oferta capitalitzada per les administracions públiques, que van arrambar amb els ajuntaments democràtics la iniciativa privada, a una tendència on la iniciativa és privada amb participació de les administracions públiques. Aquest fenomen, sense cap mena de dubte, resoldrà, almenys en part, la inflació generada per les administracions públiques dins de la cultura. Estem en aquest camí, ja que l'administració no pot cobrir totes les necessitats de la societat i, massa sovint, oblida el principi de subsidiarietat. A més, les administracions públiques tenen poca capacitat de maniobra i d'adaptació a la realitat cultural del moment i els recursos econòmics de què disposa són limitats i, en la majoria de casos, ja estan compromesos, etc.

Tanmateix, el que no ha millorat gaire són algunes infraestructures, tant públiques com privades. Només cal repassar les condicions tècniques de cada sala. A la qual cosa cal afegir la desaparició d'equipaments culturals del centre de la ciutat. El panorama fa

por. I no volem ser alarmistes, sinó realistes. Els centres de les ciutats i els pobles s'estan desertitzant, i sobretot de nit, culturalment parlant. Les infraestructures culturals, la major part de les que donaven vida a les ciutats, marxen cap a espais de la perifèria urbana on s'arriba amb cotxe i no passejant. Una tendència que no s'ha de menysprear. En aquest punt cal fer front a un dels grans reptes que té Tarragona: tenir equipaments a l'alçada de les seves necessitats. Tarragona ha de tenir un cinema en condicions al centre, on es puguin projectar pel·lícules, de la mateixa manera que té un teatre. Com també necessita unes sales de concerts per a música amb millors prestacions tècniques, i segurament, també li cal un espai de referència cultural on es pugui trobar públic, informació i agents.

I per acabar, cal fer front a una altra deficiència del nostre territori, la formació. Cal millorar la formació perquè és una peça fonamental per a la creació de públics i creadors. Un territori no pot ser només consumidor de cultura també cal que tingui la capacitat de produir-la. I la creació, les infraestructures, el públic, l'oferta, la formació, etc., no s'entenen en aquest començament de segle i mirant cap a l'horitzó dels propers deu anys sense la internacionalitat i la contemporaneïtat.

